

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Megjelenik hetenkint kétszer: esütörtökön és vasárnap.
Eöszvetési árak: Egész évre 10 korona, félelve 5 korona,
negyedévre 2 korona 50 fillér. Egyes szám ára 10 fillér.
Közsegek, tanítók, iparosok és egyesületek, melyek egyen-
ként, ha előfizetnek, 8 koronáért kapják a lapot.

Felölös szerkesztő: Dobay János.
Kiadó-tulajdonos: Ifj. Jancsó Mózes.

A lap szerkesztői részét illető közlemények, a szerkesztőség-
hez (Dobay János Kézdi-Vásárhelyt) intézendők.
Kiadóhivatal K.-Vásárhely az ifj. Jancsó Mózes könyv-
nyomdájában, hová a hirdetéseknek s előfizetési pénzek
küldendők.

A megnyugtatótt Fiume.

(P. C.) Létezett „fiumei kérdés”? Il-
letékes helyek tagadták, általán azonban
beszéltek róla. De e perczben már nehe-
zen akad valaki, aki még állítaná, hogy
van „fiumei kérdés”. A balottak közé tar-
tozik s reméljük, soha sem fog többé fel-
támadni. Voltak differenciák a kötelék
mértéke tárgyában, mely Fiumét Ma-
gyarországhoz fűzi, vagy szabatosabban
mondva: Fiume önkormányzatának mér-
téke tárgyában, de a differenciák meg-
szüntek létezni s az imént megtörtént vá-
rosi képviselőválasztás világosan és ért-
hetőn bizonyítja ezt.

E differenciák csak félreértések foly-
tán keletkezhettek, de meg kellett ren-
delniök, midőn Széll Kálmán miniszterel-
nök nyilatkozott az ügyben. Nemcsak
azért, mert mindenütt biznak nagy jog- és
méltányosság érzetében, hanem azért is,
mert becsülni tudják tiszta felfogását és
konziliáns modorát.

A tudat, hogy Magyarország és Fiume
érdekei egy irányban mozognak, egy
időre elhomályosult, de ismét kiderült.
Magyarország azt kívánja, hogy Fiume
mind nagyobb és hatalmasabb kereske-
delmi emporium legyen, és hogy ezt meg-
valósítsa, semmi áldozattól sem riad vissza.
Fiumének viszont óhajtanía kell, hogy
nagylelkű pártfogója megerősödjék álla-
miságában s képes legyen az áldozatokat,
melyeket Fiuméért szívesen hoz, könnyen
el is viselni s örvendhessen azok gyü-

möleseinek. A szerencsés harmonia elő-
feltételei oly számosak, a surlódási pon-
tok oly kevesen vannak, hogy majdnem
esodálkozunk kell, hogy három évnél
tovább tartott a komoly frikezió.

Az autonómia! Hol létezik nemzet,
melynek több érzéke, magasabb fogalma
lenne az autonómia iránt, azt többre be-
csülné, mint a magyar? És mégis az volt
a vizsály almája, a félreértések és a sur-
lódás alapja és oka. Ha nem látná, nem
is értené az ember, hogy nálunk is léte-
zik bizonyos lappangó félelem az önkor-
mányzat korlátozásától és a központi ha-
talom kiterjesztésétől. Hisz éppen az ön-
kormányzat az, mely a közigazgatás re-
formját annyira késlelteti s amely annak
idején oly heves parlamenti harczot idé-
zett elő. Nem akarjuk az önkormányzat
értékét kisebbiteni, de legyen szabad azt
a kérdést felvetnünk, vajon öncél-e az,
vagy pedig csak eszköz bizonyos, a közjót
szolgáló célok elérésére, és nem kellene-e
ezt mindig szem előtt tartani, midőn ag-
godalom keletkezik az önkormányzat
miatt?

Fiume tulnyomó többsége már meg-
felelt e kérdésre. Fiume megtartja auto-
nomiáját, de hozzáilleszti Magyarország
szuverénitáshoz, érdekeit teljes összhangba
hozza Magyarország érdekeivel. Megrö-
vidítésről egyik részen sem lehet szó és
csakhamar elérkezik az az idő, midőn
egészen feledve lesz a hároméves ineci-
dens. Autonomisták és liberálisok, ola-
szok, magyarok és horvátok egyenlően s

egyesülten fognak Fiume és a közös ma-
gyar haza javán munkálkodni és zavar-
talanul fogják élvezni közös törekvésük
gyümölcseit.

Fejtegetéseink elején konstatáltuk már,
hogy az örvendefes fordulat Széll Kálmán
számos érdemeinek egyike; de méltány-
talanság lenne megfedkezni arról, hogy
Fiume kormányzójának, gróf Szapáry
Lászlónak is része van a sikerben és hogy
ennek a még fiatal politikusnak szintén
joga van nagy meglepéddel tekinteni
az eredményre.

Ellenzékiek az „Ellenzék” ellen.

A Kolozsvárt megjelenő „Ujság”-ból vesszük át
minden kommentár nélkül a következő cikket:

„Tizenkilencz levél.

A tegnapi posta tizenkilencz levelet hozott szer-
kesztőségi asztalunkra. Mindenik borítékra a kézdi-
vásárhelyi postabélyegző volt nyomva, s mindenik-
nek belseje ugyanazt a hirt adta tudtunk nekünk. A
legjellemzőbb írás pedig szölt eképen:

Tisztelt Szerkesztőség.

Tudatom Önökkel, hogy mai naptól kezdve,
az „Ujság” előfizetői közé léptem. Eddig az „Ellenzék”
gárdájához tartoztam, s erre a lapra abbonáltam is.
Azonban napról-napra mindinkább meggyőződtem
arról, hogy ez az organum csak hazudja a függet-
lenségi eszméket, s igazában jámbor, kormány-
párti ujság. Legjobban felháborodunk azonban mi
kézdivásárhelyiek azon, hogy a nálunk nemrégiben
megválasztott képviselőválasztásról, — melynek győz-
teseként köz tudomás szerint Molnár Józsiás függet-
lenségi került ki, — az Ellenzék teljes egy nap-
pal a tény után távirati alakban úgy számolt be,

T Á R G Z A.

Gondolatok a halálról. *)

Írta: Viktória, Anglia királynője.

Az életet gyakran egy utazáshoz hasonlítják,
a mit akarunkon kívül kezdünk meg és a mi
akartunk ellenére végződik. Előre sietünk nyugta-
lan heveséggel. Az éjszaka ismeretlen sötétségéből
előtörve a virradat kétes világánál haladunk tovább
és egy másik éj elé sietünk.

A perczek eltűnnek s az órák rohannak. Mily
szívesen időznénk a tavasz virágainál, melyek a ró-
zsás regghajnalpirnál élénk mosolyognak! De egy
rejtélyes hatalom tovább vonz bennünket, a virágot
kezeink által leszakítva a földre hullanak, már éget
az élet forró dolelő napja fejünk felett. Árnyas he-
lyet pillantunk meg, a hol lepihenhetünk; de nem,
tovább, tovább kell haladnunk! Hasztalan töreked-
nünk az élvezeteket megrögzíteni. Már közeledik az
esthajnalpir s mögötte csöndesen szétterjeszti szár-
nyát az éj. És ismét szeretnők futásunkat lassítani,
hogy a folsóges est felfrissítő hűvösségét beléle-
gezzük.

De egy ismeretlen hang kiált: Előre, előre!

*) A boldogult királynő egyik művéből.

A leáldozó nap sugarai kialusznak, a sötétség min-
dent eltakar, a föld árnyékba borul és érzékeink
megszűnnek működni.

Utazásunk be van fejezve!

Ez a mi sorsunk, ismerjük valamenynyien. De
ti, a kik nem rettentek vissza az éjszakától, a mi-
ből előjöttek, miért ijedtek vissza az éjszakától,
amelybe ismét be kell lépni?

A lét csodálatos változatosságai talán saját mű-
vetek? Nem; azok egy fönséges nagy hatalom böles
törvényeinek változhatatlan jelenségei.

Mi az tehát, a mit halálnak nevezünk?

Miért félünk, a haláltól, mi nem lehet más, mint
átmenet egy jobb állapotba?

Ha felhasználunkra gondolunk, miért kapaszkod-
unk olyan nagyon ehhez a léthez aká: milyen le-
gyen az? Nagyon kevés akad közöttünk, a ki bele
ne egyezné abba, hogy újból kezdje életét és min-
den kinjárt végig szenvedje, hogy bármint változa-
tosság mutatkoznék az előbbi életéhez képest. . .

A haláltól való félelem legtöbbször nem más,
mint a test betegsége, a mit a képzletünkben al-
kotott fanta izstikus rémek megfélemlítenek.

Nem az a változás rémeit bennünket, a mit a
halál tényleg előidéz, hanem a hamis képek, me-
lyeket a borzalom szül.

A haldoklónak éppen oly kevéssé van tuda-
mása az átmenetről az életből az örök megsemmisü-

lésbe, mint a hogy nem tudjuk, hogyan megyünk
át az ébrenlétből az alvásba.

Sok embert ismertem, a kik nagy fájdalmak
közepette teljes öntudattal néztek a vég elé, a mit
ugyszólván előre jeleztek. Képzelt tehetségük nem
volt le csigázva s így mosolyó ajkakkal s minden
félelem nélkül szunyadtak ol, a hogy minden ke-
resztényhez illenék, a ki Istenben hisz. . . A be-
togség lehet kínos, de a betegség elmulta nem.

Ha visszariadunk a halottól, mely hidegen és
mozdulatlanul, halványan és lehellet nélkül előttünk
fekszik, a mely nem rokorszenvez fájdalmakkal és
szánakozik könnyeinkben, mintha sohasem ismert
volna — akkor egyedül az illúzió az a mi bennün-
ket megrázkóttat. Elgondoljuk mi mindent vesz-
tettünk benne.

De ő a halott nem tud semmi veszteségről, a
mi bennünket ért. Elmondjuk, mily gyöngéden sze-
retett ő minket, mily szívesen maradt volna
még köztünk, hogyan ragadta őt ki közülünk
egy ismeretlen kéz s mennyire hiába próbál-
tuk őt visszatartani. Az elhnytt azonban minden-
ről nem tud semmit, semmi sem nyugtalanítja ő többé
és utolsó óráiban a szomorú gondolat és fájdalmas
érzések kevésbé voltak élénkebbek, mint egészsé-
ges lényeknél, ő eltűnt az élők birodalmából s ne-
künk visszamaradtak hamvai, földi alakja, a mit
szerettünk, mikor lélek volt benne, s a mi most visz-
szatér az elemekhez, a melyekből keletkezett.

mintha Beldi Tivodarnak adtunk volna mandátumot. Tette pedig az „Ellenzék” ezt, annak a napnak estjén, a melynek reggelén az „Ujság” hűen, a valóságnak megfelelően hírül adta, hogy a mai képviselőnk Molnár Józsiás lett.

Miután ez az „Ellenzék” részéről való meghamisítása az igazságnak, vagy tendenciózus háttérrel bírt, vagy egy *komoly laphoz nem illő rossz értesülésről tesz tanubizonyságot*: én arra a lapra nem reflektálok többet. *Tutomásom szerint eképp tesz még egy csomó kézdívasárhelyi független polgár is.*

Az önök politikájának bár egy személyi árnyalatával egyet nem értek, mégis legjobb meggyőződésom szerint tudom, hogy politikájuk többi oldala a függetlenségi eszméken, az ideális magyar nemzeti állam megteremtésének alkuvását nem tűrő elzárkózás és a mostani nehéz időkben mindnyájunk számára kötelességszerű szovinizmuson épült fel Ellenzéki lap a szó teljes értelmében. És ez kell nekem.

Kézdívasárhely, január 26.

Tiszteltöljük:

(—)

Öszintén szólva ez a szívből fakadó levél, csakugy mint 18 ugyan ilyen hangú és tartalmu társa, megörvendeztetett bennünket.

Ime egy, éves pályafutásunk igazol minket, 19 kézdívasárhelyi ember zászlónk alá csatlakozik s megtagadja a szolidaritást avval a lappal, a mely meghazudtolva önmagát nevét, és multját, a Széll Kálmán csatlósának szegődött és nem „ellenéz” semmit, semmit a világon.

És még valami az, a mi ennek a különben nem is igen nyilvánosság elé való szerkesztőségi pongyola intimitásnak és talán önreklárnak is minősíthető faktumnak megírására közünkbe adta a pennát.

Az „Ellenzék” — pár napja mult csak — mérszárs-belmunkatársának szíves közreműködésével, modortalan formában, intelligens ember tollából soha ki nem folyó szavakkal: *dobra ütve saját népszerűségét, megvádolt bennünket avval, hogy mi állandóan tévesen vagyunk értesülve.* Erre az offenzívára a választ mi kétszer is megadtuk, mert adások senkinek, se pennával, se tettel nem maradunk.

De úgy hisszük, hogy a legtalálhatóbb és legfőbb felelet mégis csak a mai. Visszaesapunk az „Ellenzék”-nek saját fegyverével.

Tizenkilenc ember megtagadja az „Ellenzék”-et, mert olyan hamisan van informálva fontos, országos eseményről, hogy ebből generalizálni lehet egész zsurnalisztikai értékére...

Az új angol király.

Születése, ifjúsága.

Albert Eduárd velszi hercegnek sokáig kellett várakoznia, míg az angol trónra jutott; már közel van a hatvanadik esztendőjéhez — 1841. november 9-én született — de azért nem látszik meg rajta hogy ennyi idős, mert igen erőteljes és elasztikus a szervezete. Maga nagy sportszenvedélyének s a folytonos edzésnek tulajdonítja ezt. Már gyermekkorában hozzá szoktatták a testedző sportok gyakorlásához s nevelése épen nem volt kényeztető. Atyja, ki igen józanészű ember volt, kezdettől fogva úgy nevelte, mintha nem is királyfi, hanem valami country gentleman fia lett volna. Régente az volt a szokás az angol uralkodóházaknál, hogy a királyi hercegekkel szemben nem alkalmaztak semmiféle pedagógiát, hagyták őket kedvükre fejlődni s nevelésük ugyyszólván a véletlenre volt bízva, legfeljebb a fegyverforgatás elsajátításában kellett metodushoz szokniok. A prince consort nem hagyta szabadjárá gyermekeik nevelését s a velszi herceggel szemben különösen nagyon szigorú volt. Maga nagytudományú képzett ember volt s nagy gonddal választotta a herceg tanítóit. A tanításra és általán a nevelésre személyesen ügyelt fel s a királynéval együtt naponta órákat töltött a gyermekszobáiban. A királyi szülők szigorúságát jellemzi az is, hogy a trónörökösrel szemben épen olyan bánásmódot tanusítottak, mint a legegyszerűbb polgári szülők gyermekükkel. Egy ízben megtörtént, hogy a királynő a londoni kristálpalotában nyilvánosan rendreutasította és megdorgálta a fiatal herceget, a ki valami

Hegedüs Sándor Lukács Béláról.

(P.—C.) A kereskedelemügyi költségvetés tárgyalásának mindjárt az elején megragadta Hegedüs Sándor kereskedelemügyi miniszter az alkalmat, hogy száműzze azt az árotyat, melylyel a mindig kész kétkedés ama férfiu emléket akarta elhomályosítani, kinek az volt önzetlen legnagyobb becsüvése, hogy hazáját legjobb ereje szerint szolgálja s kinek megadta a sors, hogy fáradsága gyümölcsét megérni lássa, de kit a kajáság furiai üldöztek, betegség gyötört s ki végre is a halálban keresett megváltást.

Pichler Győző képviselő érintette beszédében egyebek közt Lukács kiállítási kormánybiztos erőszakos halálát, és Hegedüs miniszter sietett az ügyöt kimerítően taglalni, minden kívánt adatot előterjeszteti s oly meggyőző határozottsággal és melegséggel kelt az elköltözöttnek védelmére, hogy többé nem létezhetik tisztességes ember egy sem, ki a miniszter férfias nyilatkozatai után a legesekélyebb mértékben is kétkedhetnék a megboldogultnak tiszta jelleme felől.

Hegedüs mindenek előtt hivatkozott a nagysikerre, melyet Magyarország a párisi kiállításon kivívott. 3000 kiállító közül 1280 nyert díjat Magyarországa kitüntetett államok sorában a negyedik helyen áll. Eredetileg 3 millió koronát szavazott meg a törvényhozás a párisi kiállításon való részvételre. Ezt a hitelt mindent összeszámítva 450.000 K.-val lépték túl. Ezt a több kiadást részint az építkezés közben bekövetkezett rossz időjárás okozta, részint a forszírozott munka a szállítás körül és a kiállított tárgyak elrendezésénél, részint az, hogy az építési terveket utólag megváltoztatták, mert arra ügyeltek, hogy a magyar osztály legalább is rosszabbul ne vegye ki magát, mint a legközelebb álló épületek, melyeket más nemzetek emeltek. E több kiadások meghozták jutalmukat, mert túlság nélkül elmondhatjuk, hogy a magyar pavillon volt a kiállítás elou-ja.

Lozzátette még Hegedüs, hogy a tulkiadások csak dologiak, nem pedig személyiek, és kijelentette, hogy a bizonyító okmányokat mindenki, aki az ügy iránt érdeklődik, megtekintheti, azok mindenkinek, tehát nemcsak a képviselőknek, rendelkezésére állnak. Beszédét Lukács Béla nemes szándékainak legerélyesebb hangsúlyozásával végezte, kit őszinte köszönet és elismerés illet meg s kinek emléke méltó a kegyeletos megőrzésre.

A miniszter beszédének meleg hangja a Ház minden tagjára pártkülönbség nélkül mély és tartós benyomást gyakorolt s a beszéd végével minden oldalról élénk helyeslésben részesült Hegedüs.

JÓTÉKONYSÁG.

Kenyér a szegényeknek.

— Beszámolás a „Szent Antal kenyere”-ről. —

Tamásy Imre r. k. lelkészétől.

(Folytatás.)

Midőn a gyűjtés és adakozás már megindult, Budapestről Oberbauer A. Utóda egyházi szerek szállító cég azon örvendetes hírt közölte velém, hogy egy előttünk magát megnevezni nem akaró és ismeretlen jótévő, templomunk részére, az előbb már kiállításba helyezett Lourdesi Mária szobor helyett, egy életnagyságú, szép kivitelű Szt.-Antal szobrot fog ajándékozni. És a szobrot, melyet oly kíváncsian vártunk, október hó 25-én már be is szállítottunk templomunkba, tehát az ígért hamarosa testté lőn.

Mig a diszes állvány és háttér elkészült, ideiglenes talapzatra helyeztük a szobrot a templomban és mindjárt valóságos bucsujáró helye lett Szt.-Antal trónusa a szegényeknek és segélyt kórőknek.

Midőn ismeretlen jótévőknek hálás szívvel ezt jelentettem és egyszersmind megköszöntem értékes és kedves ajándékát, azon örvendetes ígértét vettem, hogy a szobor beállításának összes költségeit is viselni fogja, csak annak ítején az egyes munkáért fizetendő díjak számláit küldjem majd be hozzá.

Istennek hála! A mult év utolsó estjén már teljes díszben rágyogott a szent szobor, s midőn ezt jelentettem jótévőknek s egyszersmind az alább tételenként felsorolt számlákat hozzá beküldtem, f. évi január hó 9-én az összes felmerült költségek fedezésére 366 K., azaz háromszázhatvanhat korona és 86 fillért utalt ki kezeimhez a következő örökbecsű, lelkes és megleghangú levél kíséretében: „Mélyen tisztelt Főtisztelendő Ur! Nőm Szt.-Antalra vonatkozó adományát illető becses — barátom az Oberbauer céghez intézett — valamennyi levelét olvastuk s csak az azokban nyilvánuló lelkes jóindulat érlelte meg bennünk azt az elhatározást, hogy csak is és egyedül Főtisztelendőséged előtt feltárjuk a valót. Az ajándékozó tehát nőm, a ki ezzel a kantai iskolában eltöltött néhány évi gyermekkorai emlékeinek és a szegények iránt mindenben és mindenkor táplált szeretetének akart csekély áldozatot hozni. Sokszorosan boldog is, hogy minden effektusra való számítás nélkül, a dolog éppen abban az időben történt, a midőn arra szükség is volt.

Én evangélikus vagyok, de a szegények valálkülönbségnélküli támogatója. Mondhatom, hogy becses sorai, az a lelkesedés, az az öröm, a melyek Főtisztelendőséged sorában nyilvánultak, engemet sem hagytak érintetlenül s örömmel támogattam: nő-

helytelenséget követett el. E szigorú nevelés ma is meglátszik az új angol király egyéniségén: szigorú rendszerető ember maga is, a ki gyermekeit épen úgy nevelte, a hogyan őt nevelték annak idején. 1857-ben hagyta el először hazáját a már sugártermetű, erőteljes ifjúvá fejlődött trónörökös; beutazta Svájcot, Belgiumot és Németországot. Később még nagyobb utazásokat tett; 1860-ban Amerikát, 1862-ben a Keletet s 1875-ben, s a következő évben Indiát látogatta meg. Európát több ízben bejárta s többször meglátogatta — mint erről később szó lesz — Magyarországot is.

Családi élet.

Tizennyolcz esztendősen korában lett nagykorúvá s már ekkor ezredesi rangot viselt az angol hadseregben, 1861-ben nagy fordulat történt életében; a heidelbergi katonai gyakorlatok alkalmával megismerkedett Alexandra dán hercegnővel, a kit azután két esztendő múlva nőül vett. Alexandra hercegnő legidősebb leánya volt az akkori dán trónörökösnek a mostani dán királynak. Jelenleg 4 élő gyermeke van.

Látogatásai Magyarországon.

Magyarországot igen szereti és már több ízben járt itt s tagja a Nemzeti Kaszinónak is. Első ízben 1873-ban jött Budapestre s akkor nagy esemény volt ez a látogatás. Az edinburghi herceg társaságában hajón érkezett Bécsből s a Duna-parton, az akkori újságok tudósítása szerint huszezernél több ember várta. A tolongás oly nagy volt, hogy a herceg és kísérete nem juthatott el egyenes uton szállá-

sára, a Hungáriába, hanem kerülő utat kellett csinálnia, végig haladva a zsákokkal, gépekkel megrakott rakparton. A fejedelmi vendégek tiszteletére fényes est volt a Nemzeti Kaszinó-ban s ez alkalommal annyira megtetszett a velszi hercegnék a czigánymuzsika, hogy oda lépett a primás elé és megkínálta őt egy pohár borral.

A színházakat is meglátogatta s különösen megszerette a magyar népszínműveket. Később is többször végignézett egy-egy népszínművet, valahányszor Budapestet járt. Egy ilyen alkalommal történt vele a következő mulatságos eset: Megjelent fényes kíséretével a Népszínházban, hogy meghallgassa Blahánét egy „piros eszimas” szerepében. Ott maradt a színházban az előadás végéig s le sem vette a szemét a színpadról. Egy-egy dalt a páholyból kihajolva hallgatott, majd lelkesülten tapsolt, hogy ismételjék meg. Anyyira megragadta Blaháné játéka, hogy felvonásközben gróf Károlyi Istvánnal lement a színpadra; személyesen is meg akarta ismerni a művésznőt s egyuttal át akarta neki adni a magával vitt virágbokréját. A színpadon nagy sürgős-forgás támadt, keresték Blahánét. És mikor a piroseszimas Török Zsófi asszony előbujt a színpalak mögül, az angol trónörökös egyenesen hozzája lépett s kezét akart csókolni. A művésznő azonban elkapta a kezét s tréfásan szólt:

— Nix dajes, majesztél!

Selőrenyujtotta rózsapiros orozáját, melyre azután csuppanós csókot nyomott a trónörökös, mondván:

— A mai estét sohasem felejtem el.

Az akadémiát is meglátogatta a herceg első

met nemes munkájában, a mely, hogy gyarapodjon és áldásos működését minél szélesebb körben érvényesítse, szívünkben kívánjuk s működését figyelemünk és támogatásunkban részesítendőjük. Főtisztelendőségpedig, a kié tulajdonkép az érdem, fogadja hálás köszönetünket a mű körüli nemes és önzetlen fáradozásáért.

A midőn még megjegyzem, hogy az egész összeget a czég által már tegnap megküldtettem, maradtunk feleséggel együtt nagyrabecsüléssel, Főtisztelendőségpedig hálás tisztelői, Budapest, 1901. január hó 9-én. Dr. K. L.

Lehetetlen, hogy őszinte tisztelettel ne adozzék az ember ezen meleg hangu levél olvasása után annak a két Nagy szívnak, kik ezen fejedelmi ajándékuk és áldozatkészségük által városunkban Szent-Antal kultuszának s így a szegények ügyének áldásait igen is nagy mérvben segítették elő, sőt jőformán ők tették lehetővé annak későbbi fennmaradását és a jövőben ígérkező összes eredményeit is.

A kegyesen kiutalt 366 korona és 86 fillérből a következő munkaköltségek lettek fedezve:

A Szt.-Antal-szobor beszállítása a vonatból 1 K. 94 f. „P. Szt.-A. Lapja” és egyleti vezérkönyv 9 K. 14 f. Szobortalapzat, háttér, imázsamoly, szóval: a famunka és beállítás (Czimbalmos Ferencz műasztalos számlája) 152 K. 50 f. A háttér pleüsch huzata 33 K. 64 f. Vas rácsokat a szobor körül 40 K. 90 f. Három záros vaspersely a talpazatban (wertheim) 23 K. 16 f. A felső kerésztre egy Krisztustest 9 K. 50 f. 15 drb kis gyűjtőpersely az üzlethelyiségek számára (Nagy József számlája) 15 K. 44 f. Ezen perselyekhez zár és kules 7 K. 4 f. 13 drb lámpakar és mécsek a háttér rájáán (Jancsó Gyula számlája) 68 K. 60 f. Összesen 366 K. 86 f.

Ha ezen összeghez hozzávesszük a 160 em. magas, gyönyörű kivitelű Szt.-Antal szobor értékét, melyet szintén Jótevőnk bőkezűségének köszönhetünk, s mely a szállítási költségekkel legkisebb számításal 250 koronát képvisel, úgy 640 koronát áldozott ismeretlen jótevőnk a mi szegényeink ügyének s egyszersmint templomunk egyik legszebb ékességének: a Szt.-Antal szobornak díszes beállítására.

Midőn ezen fejedelmi tényeért a nyilvánosság előtt is hálás szívem legőszintébb köszönetét nyilvánítani szent kötelességemnek tartom, vegye azon naponként meg-megújuló, de különösen a keddi kegyőrsztás alkalmával — ügyefogyott s éhező szegényeink imádságos ajkáról elrepülő fohászokban — legmélyebb hálánk köteles adóját és azon epedő óhajátunkat, hogy a milyen titokban és elrejtett

névtelenségben velünk jót cselekedett: oly váratlanul, ott és akkor, a hol és mikor legkevésbé várná, tapasztalja az Eg jutalmazó kegyét és bőséges áldásait.

(Folyt. köv.)

Irodalom.

Előfizetési felhívás. A székely nép mondák köréből egy igénytelen terjedelmű regé az, mit elbeszélésnek át dolgozva „a szent-mihályhegyi kísértet” ezimen kibocsátani szándékozom. Rövidke kis munka, de a kik a székely nép-életet, gondolkodásmódot, felfogást ismereni szeretik, s azzal foglalkozni is érdemesnek tartják, azoknak mindenesetre kedves szorakoztatóul szolgál. A

Nem irodalmi babérok utáni vágy serkentett annak megírására, — hisz ma már ezt ily szerény munkával érni el, talán a legbotorabb ohajok közé tartozna, hanem azon magasatos ezél, hogy a szép székelyföld egyik alig-alig ismert, sőt már feledésbe is menő regéjét a pusztulástól, az enyészettől óvjam meg, átdolgozva a sovány tárgyat terjedelmesebb elbeszélésnek, benne hagyva azonban a csirát, a magvat, nehogy az történettel vegyült mondai értékét ome átdolgozás által esetleg elveszítse.

Tárgya a székely falusi körből merített, éppen ezért a könyvecske is szűkebb körnek van szánva: a jó barátoknak, ismerősöknek. Ha azonban szerény munkám talán másokat is érdekelne, úgy fáradozásom a remélnél bővebben megjutalmazva, ezélm teljesebben elérve, a „székely”-ség iránti hagyományos rokonszenvedés pedig ez által is bizonyítva leendő!

A könyvecske előfizetési ára 2 korona, melynek ez év február hó 15-éig az alábbi címre leendő szíves elküldését annyiaval is inkább kérem, nehogy annak kiadásában akadályok merüljenek föl. A szíves gyűjtőknek minden 10 előfizető után egy tisztelet-példánnyal szolgál.

Lemhény, (Háromszék m.) 1901. január havában. Hazafias tisztelettel: Szántó Vitus.

Ujdonságok.

— **A székely ipar diadala.** A Brassóban kezelebből épített díszes r. kath. főgimnázium butor felszerelése vállalkozás útján lévén biztosítandó, a beérkezett ajánlatok felett a napokban döntött az építész bizottság s az egész vállalatot ifj. Czimbalmos Ferencz kézdívsárhelyi műasztalos nyerte el 16618 korona 50 fillér összegben. Miután az ország legkitűnőbb nagyiparosai is részt vettek a versenyben, dícsőségére szolgálhat Czimbalmos urnak, hogy általánosan ismert jó hírnevénél fogva, neki jutott e nagy vállalat.

— **Sűrű házasság.** Tudvalevő dolog, hogy a farang nem csak jégvirágokat termel, hanem azok a bizonyos rózsák is, melyekből a házasság rózsaláncait fonják, ekkor virítanak a legjobban. Ezeknek a szeccessziós rózsáknak úgy látszik, hogy az oszloai klíma nagyon kedvező, mert az idén annyi termett, hogy épen 18 házasságra kitelt belőle a rózsalánc és ezek a házasságok mind egy napon köttettek meg.

— **Nyugalombavonuló bíró.** Pap Elek, a kézdívsárhelyi kir. törvényszék albirája 28 évi buzgó szolgálat után nyugalomba helyezéséért folyamodott. Az így megüresedett állásra a pályázat a hivatalos közlőny jan. 27-iki számában már kihirdetett.

— **A „Rudolf-kórház” új igazgatósági tagjai.** A kézdívsárhelyi „Rudolf-kórház” közgyűlése Stocker Antal kir. ügyész és Dr. Török Andor polgármestert egyhangulag megválasztotta, a Rudolf-kórház igazgató bizottságának tagjaivá.

— **Kitüntetés.** Dr. Török Andor polgármestert és ifj. Kovács János városi és törvényhatósági képviselőt, közügyeink lelkes és önzetlen munkáit, a kézdívsárhelyi tekintélyes eszmadia ipartársulat mult szombatán tartott közgyűlésében nagy lelkesedéssel dísztagjaivá választotta.

— **Helyreigazítás.** Lapunk mult számában egy napi hír jelent meg, melyben egyik levelezőnk szent-léleki Volones Sándor halálát írta meg. Ezen cikk úgy tárgyalja az esetet, mintha Volones Sándor maga tört volna ellenségei lakására s azok aztán önvédelemből verték agyon. Az eddigi vizsgálat adatai szerint egészen másképpen áll a dolog. Volones Sándort meglesték ellenségei s orozva ütötték le. Tar-

tozunk a szerencsétlen ember emlékének, hogy a hirt ily alakban rektifikáljuk. Még azt is megemlíthetjük, hogy Volones Sándor józan állapotban egyike volt a legjobb, legbecsületesebb embereknek, de aztán részegen teljesen elvesztette önuralmát s úgy szólva öntudatlanul vitte véghez azon csínyeket, mik neki annyi ellenséget szereztek. A szerencsétlen jobb sorsra érdemes ember temetése különben mult vasárnap ment végbe nagy részvét mellett.

— **Az ebdüh áldozata.** Lapunk mult számában megírtuk, hogy Boér András sepsiszentgyörgyi molnár legényt 14 hóval ezelőtt veszett kutya marta meg s bár a Pasteurintézetben gyógykezelve, jobban lett volt, idehaza a mult héten kitört rajta az ebdüh. A szerencsétlen a Ferencz József kórházban, leirhatatlan kínok közt f. hó 26-án kiszenvedett.

— **Öngyilkosság.** Zonda Géza esendőrkáplár f. hó 27-én vasárnap délután szolgálati fegyverével agyonlőtte magát Kolozsváron, a esendőrségi lakatnyában. A parancsnokság még az nap táviratilag értesítette Zondának Kézdi-Polyánban lakó szülőt, kiket a szomorú hír igen fájdalmasan érintett. Tetőt valószínűleg szerelmi bánatban követte el.

— **Halálozás.** Pál Ferencz, kézdívsárhelyi jóra való polgár, f. hó 24-én, hosszas szenvedés után, 72 éves korában elhunyt. A boldogult a nagy idők egyik tanuja, az 1848—49-iki szabadságharcban mint honvéd őrsvezető vett részt, több esatában vitézül küzdött a magyar szabadságért. Temetése vasárnap délután történt meg, még élő bajtársai s nagy közönség részvéte között. Nyugodjék esendesen.

— **Öngyilkossági kísérlet.** Gázmér Vilma, egy alig 12 éves árva eselőd leányka, gazdájától egy kis gondatlansága miatti félelmében, öngyilkossági szándékból lugszeszt ivott. A szerencsétlent súlyos égési sebekkel beszállították a kézdívsárhelyi Rudolf kórházba.

— **Tanári jubileum.** A sepsiszentgyörgyi ev. ref. Székely Mikó-Kollegium Bodor Domokos rendes tanár 25 éves tanári működésének évfordulója alkalmából folyó évi február hó 3-án d. e. 10 órakor az intézet dísztermében ünnepélyt rendez, a következő műsorral: 1. Dr. Bodor Tivadar kollegiumi főgondnok az ünnepélyt megnyitja. 2. Az ifjúsági énekár az ünnepeltet üdvözlő dallal fogadja. 3. Üdvözlő beszédet mond: a) a koll. előjáróság részéről Bodor János gondnok; b) a tanári kar részéről Pap Lajos igazgató; c) a volt tanítványok nevében Véghe Endre r. tanár; d) a tanuló ifjúság részéről Papp József VIII. o. tanuló. 4. A „Szózat”-ot zenekísérettel mellett énekli az ifj. énekár. 5. Dr. Bodor Tivadar főgondnok az ünnepeltnek emlék-albumot ad át és az ünnepélyt bezárja. 6. Indulót játszik az ifjúsági énekár. Délután 1 órakor közöbéd lesz a városi vendéglő éttermében. Egy toríték ára 4 korona.

EGYESÜLETI ÉLET.

A vöröskeresztgyesület kézdívsárhelyi választmányának közgyűléséből.

jan. 28.

A magyar szent korona országai vöröskereszt egyesületének Kézdivásárhely városi és vidéki választmánya az 1900-ik évről beszámoló közgyűlést vasárnap délután tartotta meg az árvaház helyiségében.

A választmány városi tagjai szép számban jelentek meg, míg a vidékiek képviselve sem voltak a közgyűlésen, melyet Báró Szentkereszty Stephanie elnök nyitott meg és daczára nem a legkedvezőbb egészségi állapotának vezetett az ő szigorú kötelesegrzetével s lelkesítő lelkesedésével. Rögtönzött megnyitó beszédében a vöröskeresztgyesület magasztos eszméjére utalással arra buzdította a közgyűlés tagjait, hogy az egyesületet felvirágoztatni törekedjenek, hogy legfőbb védnökéhez: az Apostoli Király Ő Felségéhez mindenken méltó legyen választmányunk működése. A közgyűlés lelkes éljenzéssel fejezte ki legmélegebb köszönetét fenkölt gondolkozásu elnökének személye és buzgó munkássága iránt.

Az elnöki megnyitó után a választmány évi jelentését adta elő Vajna Károly vál. jegyző, behatóan ismertetvén a választmány s az ügyvezetés alá tartozó al-feltörjai, bereczki, kézdívsárhelyi, oszloai és orbai járási fiók egyesületek 1900-ik évi működéséről. A közgyűlés a jelentést elismeréssel vette tudomásul s jegyzőkönyvbe írni határozta. K. Csizsár József pénztáros tett ezután jelentést a pénztárról. Befolyt ez évben 808 K. 50 fillér, mely a központba küldött 180 korona híján mind a Rudolf-

kórház javára fordított. Ez összegből 500 korona az országos vöröskereszteszolgát adománya. A számvizsgálók nevében M. Székely János által tett jelentés alapján a pénztárosnak elismerő köszönetet mondott a közgyűlés s megadta részére az 1900-ik évi számadás kötelezettsége alóli fölmentvényt.

A Rudolf kórházról szóló igazgatói, orvosi jelentéseket s az 1900-ik évi számadást, a f. évi költségvetést a közgyűlés elfogadván, a közp. igazgatóságához fölterjeszteni határozta. Martzi Ferencz el távozott jegyzőnek buzgó működéséért köszönetet szavazván a közgyűlés részvétét fejezte ki az elhunyt Szabó Mózesné halála fölött s végül az 1901—1903-ik évekre újraalakította a választmány tisztikarát, melyben ujak: Székely Mariska, Benkő Irén jegyzők, Papp Adolfné és Dr. Török Attila vál. tagok. A jegyzőkönyv hitelesítésére M. Székely János és Kiss Károly fölkérte, az ülés véget ért.

a.—ly

A Richter-féle
Horgony-Pain-Expeller
Liniment. Capsici comp.
egy régi kipróbált háziaszer, amely már több mint 30 év óta megbízható be-
dörzsölésül alkalmazatik **köszvények**,
csúszás és **meghüvelések**nél.
Intés. Silányabb utánzatok miatt be-
vásárláskor mindig figyelem-
mel legyünk a „Horgony” védjegyre
és a „Richter” cégjegyzésre.
80 f., 1 k. 40 f. és 2 k. árban ügy-
szőlvan minden gyógyszerárban kap-
ható. Főraktár: Török József gyógy-
szerésznél Budapest.
Richter F. Ad. és társa,
csász. és kir. udvari szállítók,
Rudolstadt.

Hirdetések

a „Székelyföld”

részére

olesó áron

felvétetnek

a kiadóhivatalban.

B U T O R

készpénz fizetés mellett jutányos áron kapható

IFJ. JANCSÓ MÓZES butorraktárában

K é z d i - V á s á r h e l y e n .

89—1901. végreh. szám.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel köz irré teszi, hogy a kézdí-
vásárhelyi kir. járásbíró 1900. évi V. 517. számú végzése következtében Dr. Balogh Vendel ügyvéd által képviselt Bándi István javára, kolozsvári Kovács Károly és neje ellen 609 K. s jár. erejéig 1900. évi augusztus hó 23-án fogantatott kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 690 koronára becsült következő ingóságok u. m. házi butorok, szerezvények, konyha szerelvények, kályhák, bunda, könyvek, ágynemű, nyilvános árverésen eladottnak.

Mely árverésnek a k.-vásárhelyi kir. járásbíró 1900. évi V. 517. számú végzése folytán 960 K. tőkekövetelés, ennek 1900. évi augusztus hó 29-ik napjától járó 5% kamatai, 1/8% váltó díj és eddig összesen 86 K. 20 fillérben bírósági már megállapított költségek erejéig Kézdívásárhelyt a piacon leendő eszközölésére 1901. évi február hó 21-ik napjának d. e. 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az írt ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások isle- és felülfoglaltaták azokra kielégítési jogot nyertek volna, jelen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt K.-Vásárhely, 1901. évi január hó 28-dik napján.

(12. 1—1.)

Kakutsi Ádám,
kir. bírósági végrehajtó.

Sz. 3071—900. tlkvi.

Árverési hird. kivonat.

A kovásznai kir. járásbíró, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Frenkel Emánuel végrehajtónak, Szörösey Teréz végrehajtást szenvedő elleni 400 korona tőkekövetelés és járulék iránti végrehajtási ügyében, a kézdívásárhelyi kir. törvényszék (a kovásznai kir. járásbíró) területén levő, Szörösey község határában fekvő, a szörösei 760. sz. tlkvb. foglalt 413. hrsz. egész ingatlanra 116 K., az 1210. hrsz. egész ingatlanra 950 K., a 2002. hrsz. egész ingatlanra 40 K., a szörösei 550. sz. tlkvb. 6., 7., 8., 9., 10. hrsz. ingatlanból a Szörösey Teréz illetőségére 581 K. Összesen 1687 K. ezennel megállapított kielégítési árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok 1901. évi február hó 21-ik napján d. e. 9 órakor Szörösey község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kielégítési áron alól is eladottnak fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyi miniszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értelmében, a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbíró, mint tlkvi hatóság.

Kovácsnán, 1900. évi október hó 20-án.

(11. 1—1.)

Száva s. k.
kir. albiró.

Ny. Ifj. Janosó M.-nél Kézdí-Vásárhelyt.

Szám 5621—1900. tlkvi.

Hirdetmény.

A kézdívásárhelyi kir. törvényszék, mint tlkvi. hatóság részéről ezennel közhírré tétetik, hogy Háromszék megyében bekebelezett Léczfalva község tagosítás következtében a község telekkönyvei az 1869. évi 2579. sz. szabályrendeletre képest átalakítottak és ezzel egyidejűleg mindazon ingatlanokra nézve, amelyekre az 1886. évi XXIX., az 1889. évi XXXVIII. és az 1891. évi XVI. törv. cikkek a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. évi XXIX. t.-cz. cikkben szabályozott eljárás a telekkönyvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan fogantatottak.

Ez előbb az átalakítási előmunkákat hitelesítő és a helyszíni eljárás a nevezett községben 1901. évi március hó 4-ik napján fog kezdődni.

Ennélfogva felhívottnak:

1. az összes érdekeltek, hogy a hitelesítési tárgyaláson személyesen vagy meghatalmazott által jelenjenek meg és az új telekkönyvi tervezet ellen netalán észrevételeiket annál bizonyosabban adják elő, mert a régi telekkönyv végleges átalakítása után a téves átvezetéstől eredhető kifogásokat jóhiszemű harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetik;

2. Mindazok, akik a telekkönyvben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a telekkönyvi hatóság kiküldöttje előtt a kitűzött határon kezdődő eljárás folyama alatt jelenjenek meg és az előterjesztéseiket igazoló okmányokat mutassák fel;

3. mindazok, akik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, de telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, hogy az átírást az 1886. évi XXIX. t.-cz. 15—18. és az 1889. évi XXXVIII. t.-cz. 5—7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött előtt igazolják, avagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a kiküldött előtt előszóval ismerje el és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogait ezen az uton többé nem érvényesíthetik és a bélyeg és illeték elengedési kedvezményétől is elesnek, és

4. azok, kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog vagy megszűnt egyéb jog van nyilvánkönyvileg bejegyezve, ugyanint az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlesztését kérelmezzék, illetve, hogy törlesztési engedély nyilvánítsa végett a kiküldött előtt jelenjenek meg, mert ellen esetben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

A kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság.

K.-Vásárhelyt, 1900. november 29-én.

(10. 2—3)

Vajna,
kir. törvényszéki bíró.